

MISSATGE DEL PAPA BENET XVI ALS JOVES
AMB MOTIU DE LA PROPERA JORNADA MUNDIAL DE LA JOVENTUT

28 de març de 2010, Diumenge de Rams

«Mestre bo, què haig de fer per a posseir la vida eterna?» (Mc 10,17)

Benvolguts amics,

Enguany se celebra el vint-i-cinquè aniversari de la institució de la Jornada Mundial de la Joventut, volguda pel venerable Joan Pau II com a cita anual dels joves creients d'arreu del món. Va ser una iniciativa profètica que ha portat fruits abundants, permetent a les noves generacions cristianes trobar-se, posar-se a l'escolta de la paraula de Déu, descobrir la bellesa de l'Església i viure experiències fortes de fe que han fet que molts es decidissin a lliurar-se totalment a Crist.

La present XXV Jornada representa una etapa cap a la propera Trobada Mundial dels Joves, que s'esdevindrà l'agost de 2011 a Madrid, on espero que sereu nombrosos a viure aquest esdeveniment de gràcia.

Per a preparar-nos per a aquesta celebració, voldria proposar-vos algunes reflexions sobre el tema d'enguany: «Mestre bo, què haig de fer per a posseir la vida eterna?» (Mc 10,17), tret de l'episodi evangèlic de la trobada de Jesús amb el jove, un tema que ja va escometre el 1985 el papa Joan Pau II en una preciosa Carta, dirigida per primera vegada als joves.

1. Jesús troba un jove

«Quan [Jesús] es posava en camí, un home s'acostà corrent, s'agenollà davant de Jesús i li preguntà: “Mestre bo, què haig de fer per a posseir la vida eterna?” Jesús li digué: “Per què em dius bo? De bo, només n'hi ha un, que és Déu. Ja saps els manaments: No matis, no cometis adulteri, no robis, no acuis ningú falsament, no facis cap frau, honra el pare i la mare.” Ell li va dir: “Mestre, tot això ho he complert des de jove.” Jesús se'l mirà i el va estimar. Li digué: “Només et falta una cosa: vé, ven tot el que tens i dóna-ho als pobres, i tindràs un tresor al cel. Després vine i segueix-me.” En sentir aquestes paraules, aquell home va quedar abatut i se'n anà tot trist, perquè tenia molts béns» (Mc 10,17-22).

Aquest relat expressa de manera eficaç la gran atenció de Jesús envers els joves, envers vosaltres, envers les vostres expectatives, les vostres esperances, i mostra com n'és, de gran, el seu desig de trobar-vos personalment i d'obrir un diàleg amb cadascun de vosaltres. Crist, de fet, interromp el seu camí per a respondre la pregunta del seu interlocutor, manifestant plena disponibilitat per aquest jove, que estava mogut per un ardent desig de parlar amb el «Mestre bo», per a aprendre d'ell com recórrer el camí de la vida. Amb aquest passatge evangèlic el meu Predecessor volia exhortar cadascun de vosaltres a «desenvolupar el propi col·loqui amb Crist, un col·loqui que és molt important i essencial per a un jove» (*Carta als joves*, n. 2).

2. Jesús se'l mirà i el va estimar

En el relat evangèlic, sant Marc subratlla que «Jesús, fixant en ell la seva mirada, el va estimar» (Mc 10,21). En la mirada del Senyor hi ha el cor d'aquesta especialíssima trobada i de tota l'experiència cristiana. De fet el cristianisme no és en primer lloc una moral, sinó experiència de Jesucrist, que ens estima personalment, joves o vells, pobres o rics; ens estima també quan li girem l'esquena.

Comentant l'escena, el papa Joan Pau II afegia, adreçat a vosaltres, joves: «Us auguro que experimenteu una mirada així! Us auguro que experimenteu la veritat que ell, el Crist, us mira amb amor!» (*Carta als joves*, n. 7); un amor, manifestat a la Creu de manera tan plena i total, que fa escriure a sant Pau amb estupor: «Em va estimar i es va entregar ell mateix per mi» (Gal 2,20). «La consciència que el Pare ens ha estimat des de sempre en el seu Fill, que Crist estima cadascú i sempre» —escriu encara el papa Joan Pau II— «es converteix en un punt ferm de suport per a tota la nostra existència humana» (*Carta als joves*, n. 7) i ens permet superar totes les proves: el descobriment dels nostres pecats, el sofriment, el desànim.

En aquest amor es troba la font de tota la vida cristiana i la raó fonamental de l'evangelització: si veritablement hem trobat Jesús no podem menys que donar testimoniatge seu a tots aquells que encara no han creuat la mirada amb ell!

3. El descobriment del projecte de vida

En el jove de l'evangeli podem veure una condició molt similar a la de cadascun de vosaltres. També vosaltres sou rics en qualitats, en energies, en somnis, en esperances: recursos que teniu en abundància! La vostra edat constitueix una gran riquesa no sols per a vosaltres sinó també per als altres, per a l'Església i per al món.

El jove ric pregunta a Jesús: «Què haig de fer?» L'etapa de la vida en què esteu immersos és temps de descobriment: dels dons que Déu us ha atorgat i de les vostres responsabilitats. És, també, temps d'eleccions fonamentals per a construir el vostre projecte de vida. És el moment, per tant, d'interrogar-vos sobre el sentit autèntic de l'existència i de preguntar-vos: «Estic satisfet amb la meua vida? Hi ha alguna cosa que em manca?»

Com el jove de l'evangeli, potser també vosaltres viviu situacions d'instabilitat, de torbació o de sofriment que us porten a aspirar a una vida no mediocre i a preguntar-vos: en què consisteix una vida aconseguida? Què he de fer? Quin podria ser el meu projecte de vida? «Què he de fer perquè la meua vida tingui valor i sentit plens?» (*ibid.*, n. 3).

No tingueu por d'afrontar aquestes preguntes! Lluny d'aclaparar-vos, expressen les grans aspiracions que estan presents en el vostre cor. Per tant, han de ser escoltades. Esperen respostes no superficials, sinó capaces de satisfer les vostres autèntiques esperances de vida i de felicitat.

Per a descobrir el projecte de vida que pot fer-vos plenament feliços, poseu-vos a l'escolta de Déu, que té el seu disseny d'amor sobre cadascun de vosaltres. Amb confiança, pregunteu-li: «Senyor, quin és el vostre disseny de Creador i Pare sobre la meua vida? Quina és la vostra voluntat? Jo vull complir-la.» Estigueu segurs que us respondrà. No tingueu por de la seva resposta! «Déu és més gran que la nostra consciència i ell ho sap tot» (1Jn 3,20).

4. Vine i segueix-me!

Jesús invita el jove ric a anar més enllà de la satisfacció de les seves aspiracions i dels seus projectes personals, li diu: «Vine i segueix-me!» La vocació cristiana brolla d'una proposta d'amor del Senyor i pot realitzar-se només gràcies a una resposta d'amor: «Jesús invita els seus deixebles al do total de la seva vida, sense càlcul ni interessos humans, amb una confiança en Déu sense reserves. Els sants acullen aquesta invitació exigent, i es posen amb humil docilitat rere les petjades de Crist crucificat i ressuscitat. La seva perfecció, en la lògica de la fe a vegades humanament incomprensible, consisteix a no ser el centre de nosaltres mateixos, sinó a escollir anar contracorrent vivint d'acord amb l'evangeli» (Benet XVI, Homilia en ocasió de les canonitzacions, 11 d'octubre de 2009).

Seguint l'exemple de tants deixebles de Crist, acolliu també vosaltres amb goig, benvolguts amics, la invitació al seguiment, per a viure intensament i amb fruit en aquest món. Amb el baptisme, de fet, ell crida cadascú a seguir-lo amb accions concretes, a estimar-lo per damunt de tot i a servir-lo en els germans. El jove ric, per desgràcia, no va acollir la invitació de Jesús i se'n va anar entristit. No havia trobat el valor d'apartar-se dels béns materials per a trobar el bé més gran proposat per Jesús.

La tristesa del jove ric de l'evangeli és la que neix del cor de cadascú quan no es té el valor de seguir Crist, de realitzar l'elecció correcta. Però mai no és massa tard per a respondre-li!

Jesús no es cansa mai de tornar la seva mirada d'amor i de cridar a ser els seus deixebles, però proposa a alguns una elecció més radical. En aquest Any Sacerdotal, voldria exhortar els joves i els nois a estar atents per si el Senyor us invita a un do més gran, en el camí del sacerdoci ministerial, i a fer-se disponibles a acollir amb generositat i entusiasme aquest signe d'especial predilecció, empenent amb un sacerdot, amb el director espiritual, el camí de discerniment necessari. No tingueu por, vosaltres, benvolguts i benvolgudes joves, si el Senyor us crida a la vida religiosa, monàstica, missionera o de consagració especial: Ell sap donar goig profund a qui respon amb valor!

Invito, a més, aquells que senten la crida al matrimoni a acollir-la amb fe, procurant posar bases sòlides per a viure un amor gran, fidel i obert al do de la vida, que és riquesa i gràcia per a la societat i per a l'Església.

5. Orientats cap a la vida eterna

«Què haig de fer per a posseir la vida eterna?» Aquesta pregunta del jove de l'evangeli sembla allunyada de les preocupacions de molts joves contemporanis, ja que, com observava el meu Predecessor, «¿no som nosaltres la generació a la qual el món i el progrés temporal omplen completament l'horitzó de l'existència?» (*Carta als joves*, n. 5). Però la pregunta sobre la «vida eterna» aflora en moments dolorosos particulars de l'existència, quan patim la pèrdua d'una persona propera o quan vivim l'experiència del fracàs.

I què és la vida eterna a la qual fa referència el jove ric? Ens ho il·lustra Jesús quan, dirigint-se als seus deixebles, afirma: «El vostre cor s'alegrarà quan us tornaré a veure. I la vostra alegria, ningú no us la prendrà» (Jn 16,22). Són paraules que indiquen una proposta exaltadora de felicitat sense fi, de goig de ser ple a vessar per l'amor diví per sempre.

Preguntar-se sobre el futur definitiu que ens espera a cadascun de nosaltres dóna sentit ple a l'existència, ja que orienta el projecte de vida cap a horitzons no limitats i passatgers, sinó amplis i profunds, que porten a estimar el món, tan estimat per Déu mateix, a dedicar-nos al seu desenvolupament, però sempre amb la llibertat i l'alegria que neixen de la fe i de l'esperança. Són horitzons que ajuden a no absolutitzar les realitats terrenals, sentint que Déu ens prepara una perspectiva més gran, i a repetir amb sant Agustí: «Desitgem plegats la pàtria celeste, sospirem per la pàtria celeste, sentim-nos pelegrins aquí baix» (*Comentari a l'evangeli de sant Joan*, Homilia 35, 9). Tenint fixa la mirada en la vida eterna, el beat Pier Giorgio Frassati, mort el 1925 a l'edat de 24 anys, deia: «Vull viure i no bivaquejar!», i en la fotografia d'una escalada enviada a un amic escrivia: «Cap amunt», al·ludint a la perfecció cristiana, però també a la vida eterna.

Benvolguts joves, us exhorto a no oblidar aquesta perspectiva en el vostre projecte de vida: estem cridats a l'eternitat. Déu ens ha creat perquè estiguem amb ell, per sempre, i la vida us ajudarà a donar un sentit ple a les vostres eleccions i a donar qualitat a la vostra existència.

6. Els manaments, camí de l'amor autèntic

Jesús recorda al jove ric els deu manaments com a condicions necessàries per a «tenir en herència la vida eterna». Aquests són punts de referència essencials per a viure en l'amor, per a distingir clarament el bé del mal i construir un projecte de vida sòlid i durador. També a vosaltres Jesús us pregunta si coneixeu els manaments, si us preocupeu per formar la vostra consciència segons la llei divina i si els poseu en pràctica.

Certament, es tracta de preguntes que van a contracorrent respecte de la mentalitat actual, que proposa una llibertat desvinculada de valors, de regles, de normes objectives i invita a rebutjar qualsevol límit als desitjos del moment. Però aquest tipus de proposta en comptes de conduir a la veritable llibertat porta l'home a ser esclau d'ell mateix, dels seus desitjos immediats, dels ídols com el poder, els diners, el plaer desenfrenat i les seduccions del món, fent-lo incapaç de seguir la seva vocació natural a l'amor.

Déu ens dóna els manaments perquè ens vol educar en la vertadera llibertat, perquè vol construir amb nosaltres un Regne d'amor, de justícia i de pau. Escoltar-los i posar-los en pràctica no significa alienar-se, sinó trobar el camí de la llibertat i de l'amor autèntics, perquè els manaments no limiten la felicitat, sinó que indiquen com trobar-la. Jesús, a l'inici del diàleg amb el jove ric, recorda que la llei donada per Déu és bona, perquè «Déu és bo».

7. Us necessitem

Qui viu avui la condició juvenil ha d'afrontar molts problemes derivats de la desocupació, de la manca de referències ideals segures i de perspectives concretes per al futur. Llavors es pot tenir la impressió de ser impotents davant les crisis i les seves conseqüències actuals. Malgrat les dificultats, no us deixeu desanimar i no renunciieu als vostres somnis! Conreeu en canvi en el cor desitjos grans de fraternitat, de justícia i de pau. El futur és a les mans dels qui saben cercar i trobar raons fortes de vida i d'esperança. Si voleu, el futur és les vostres mans, perquè els dons i les riqueses que el Senyor ha posat en el cor de cadascun de vosaltres, plasmats per la trobada amb Crist, poden portar autèntica esperança al món! És la fe en el seu amor el que, fent-vos forts i generosos, us donarà el valor d'afrontar amb serenitat el camí de la vida i assumir responsabilitats familiars i professionals. Comprometeu-vos a construir el vostre futur a través d'itineraris seriosos de formació personal i d'estudi, per a servir de manera competent i generosa al bé comú.

En la meva recent Carta encíclica sobre el desenvolupament humà integral, *Caritas in veritate*, he enumerat alguns grans desafiaments actuals, que són urgents i essencials per a la vida en aquest món: l'ús dels recursos de la terra i el respecte de l'ecologia, la justa divisió dels béns i el control dels mecanismes financers, la solidaritat amb els països pobres en l'àmbit de la família humana, la lluita contra la fam en el món, la promoció de la dignitat del treball humà, el servei a la cultura de la vida, la construcció de la pau entre els pobles, el diàleg interreligiós, el bon ús dels mitjans de comunicació social.

Són desafiaments als quals esteu cridats a respondre per a construir un món més just i fraternal. Són desafiaments que requereixen un projecte de vida exigent i apassionant, on posar tota la vostra riquesa segons el disseny que Déu té sobre cadascun de vosaltres. No es tracta de fer gestos heroics ni extraordinaris, sinó d'actuar fent fructificar els vostres talents i les vostres responsabilitats, treballant per a progressar constantment en la fe i en l'amor.

En aquest Any Sacerdotal us invito a conèixer la vida dels sants, en particular la dels sants sacerdots. Veureu que Déu els va guiar i que van trobar el seu camí dia a dia, precisament en la fe, en l'esperança i en l'amor. Crist crida cadascun de vosaltres a comprometre-us amb ell i a assumir les pròpies responsabilitats per a construir la civilització de l'amor. Si seguïu la seva Paraula també el vostre camí s'il·luminarà i us conduirà a fites altes, que donen alegria i sentit ple a la vida.

Que la Mare de Déu, Mare de l'Església, us acompanyi amb la seva protecció. Us asseguro el meu record en la pregària i us beneixo amb gran afecte.

Benedictus pp XVI

Ciutat del Vaticà, març de 2010